

ook bij Theysen."

„Wel, da's prachtig. Dan zal ik je maar op sleeptouw nemen."

„Astubliet."

De introductie vond op weinig omslachtige wijze plaats. Koert kreeg een zitplaats, waarempel aan net zoo'n schuine lessenaar, op een kruk waar zijn beenen overheen bengelden. Eerste gebod: „water halen. Anders ook tafel afstoffen, maar dát morgen dan maar."

En verder: „Kan je Engelsch lezen?" „Een beetje." „Mooi zoo. Dan schrijf je deze artikelen maar eens in dit boekje. Maar netjes. Dunne ophaal, dikke neerhaal." Daar begon het.

„Niet aan je pen likken, Koert. Hier,

dat doen we zoo. Even een lucifertje er langs. Klaar. Ziezoo. Maar, netjes, begrepen?"

„Jawel m'neer."

Zaterdag deponerde meneer Theysen zelf twee fonkelnieuwe guldens plus een dun dubbeltje in Koerts handholte.

„Zoo hadden we afgesproken, is 't niet?"

„Jazeker, meneer. Dank u wel."

In de kantoorgang piepte één gulden uit zijn knuist en tinkelde over de tegels.

Kerel, wat fiedelde dat ding.

En Zondagsmiddags tsiengden de centen helder vijf toontjes op de hardhouten tafel in het vereenigingslokaal.

IN JEZUS ONTSLAPEN

Uw bleek gelaat, verstrakt tot blanke rust,
Maar dragend nog de sporen van het lijden,
Zoo vond ik u, kort na ons laatste scheiden,
En 'k werd opnieuw uw teerheid mij bewust.

Gij waart reeds vroeg een door den dood gewijde,
Zijn wreede mond had u al jong gekust.
Maar nu voorgoed uw leven is gebluscht,
Weet ik u een van God gebenedijde.

Uw ziel thans vrij, gekoesterd in Gods schoot,
Wacht nu getroost den blijden nieuwen Morgen
Waarop uw stof verheerlijkt op zal staan.

Dan vangt een onvergankelijk leven aan,
En viert ge, kind aan 's Vaders hart geborgen,
De bruiloft van het Lam, als eeuwig deelgenoot!

JAN VISSER